

QSR – Edycja Polska
Przegląd Socjologii Jakościowej
Tom III, Numer 2 – Lipiec 2007

Anna Kacperczyk
Uniwersytet Łódzki, Polska

Badacz i jego poszukiwania w świetle „Analizy Sytuacyjnej” Adeli E. Clarke

Abstrakt

Artykuł prezentuje nowe podejście w analizie danych jakościowych rozwijane przez Adele E. Clarke (2003, 2005) i nazywane przez nią „analizą sytuacyjną”. Projekt Clarke ma na celu propagować i ożywić metodologię teorii ugruntowanej po postmodernistycznym zwrocie i skierować ją w stronę konstruktywistycznych epistemologii. W artykule zostały zaprezentowane główne tezy podejścia Clarke: krytyka tradycyjnej teorii ugruntowanej, projekt ugruntowanego teoretyzowania przy użyciu map sytuacyjnych, map społecznych światów i aren oraz map pozycyjnych, warunków stosowania tego rodzaju metod kartograficznych i diagramów. Autorka artykułu podejmuje dyskusję z prezentowanym podejściem, rozważając epistemologiczny status kluczowego w koncepcji Clarke pojęcia „sytuacji”, efekt przesunięcia ogniska uwagi z działań społecznych na ich kontekst, epistemologiczny status wprowadzanych przez Clarke do analizy *nonhuman actants* oraz problem prekonceptualizacji podejścia Clarke.

Słowa kluczowe

Analiza sytuacyjna, teoria ugruntowana, konstruktywizm, postmodernistyczny zwrot, teoretyzowanie, tworzenie diagramów, mapy sytuacyjne, mapy społecznych światów/aren, mapy pozycyjne, dane, kody, elementy sytuacji, czynniki ludzkie i pozaludzkie, prekonceptualizacja, kontekst, sytuacja

*Wszystko, co wypowiedziane,
wypowiedział obserwator.*

Maturalna, Varela

Niniejszy artykuł odnosi się do nowego podejścia metodologicznego rozwijanego przez Adele E. Clarke¹ (2003, 2005), a zaprezentowanego w jej najnowszej książce, pt.: ***Situational Analysis. Grounded Theory After the Postmodern Turn***, Sage 2005. Podejście nazywane przez autorkę ANALIZĄ SYTUACYJNĄ, zakłada, że badanie powinno dokonywać pogłębionego opisu, prezentacji i wyjaśnienia indywidualnych, kolektywnych, organizacyjnych, instytucjonalnych, temporalnych, geograficznych, materialnych, dyskursywnych, kulturowych, symbolicznych, wizualnych i historycznych aspektów sytuacji (Clarke,

2005: xxiii). Autorka promuje zwłaszcza analizę materiałów zastanych w narracyjnych, wizualnych i historycznych dyskursach.

Projekt autorki ma na celu ożywienie bardzo popularnego podejścia do analizy jakościowej określanego jako „teoria ugruntowana”. Clarke pisze, że poprzez nowe podejście do analizy „chce popchnąć teorię ugruntowaną w stronę postmodernistycznego zwrotu” (Clarke, 2005: xxiii). W tym ujęciu teoria ugruntowana jako pewien zestaw metod i teorii ma zostać przesunięta w kierunku konstruktywistycznej epistemologii i używana w charakterze „elastycznych strategii heurystycznych” (Baszanger, Dodier, 2004; Charmaz, 1995ab, 2000; Clarke, 2005: xxii). Autorka traktuje swoją najnowszą książkę jako część długofalowego projektu regenerowania i propagowania teorii ugruntowanej po postmodernistycznym zwrocie.

Postmodernistyczny zwrot a teoria ugruntowana

Epistemologiczne korzenie podejścia Clarke sięgają filozofii pragmatyzmu i symbolicznego interakcjonizmu (Blumer, Mead, Goffman, Garfinkel, Becker, Strauss, Charmaz), ale równie istotnym źródłem inspiracji pozostaje myśl postmodernistyczna (Derrida, Latour, Foucault).

W bardzo ogólny sposób istotę postmodernizmu, pełnego wewnętrznych sprzeczności i niepozwalającego się zamknąć w zwartym, zunifikowanym systemie przekonań, określa jego zasadnicza opozycja wobec poprzedniej epoki historycznej – modernizmu. O ile modernizm zawierał w sobie dążenia do uniwersalizmu, generalizacji, uproszczeń, szukania ciągłości, stabilności i zupełności ujęć, o tyle postmodernizm cechuje raczej częściowość, pozycjonalność, szukanie nieciągłości, niestabilności, sprzeczności czy sytuacyjności właśnie (Clarke, 2005: xxiv, Fontana, 2002: 162). A. E. Clarke w taki właśnie sposób zarysowuje podejście postmodernistyczne (tab. 1).

MODERNIZM	POSTMODERNIZM
Uniwersalizm <i>universality</i>	Częściowość <i>partialities</i>
Generalizacja <i>generalization</i>	Pozycjonalność <i>positionalities</i>
Uproszczenie <i>simplification</i>	Skomplikowanie <i>complications</i>
Ciągłość <i>permanence</i>	Nieciągłość <i>tenuousness</i>
Stabilność <i>stability</i>	Niestabilność <i>instabilities</i>
Całościowość <i>wholeness</i>	Sytuacyjność <i>situatedness</i>
Racjonalność <i>rationality</i>	Sprzeczność <i>contradictions</i>
Homogeniczność <i>homogeneity</i>	Heterogeniczność <i>heterogeneities</i>
Regularność <i>regularity</i>	Nieregularność <i>irregularities</i>
Zupełność Kompletność/metanarracja <i>sufficiency</i>	Fragmantaryczność Złożoność /wiele dyskursów <i>fragmentation-complexities</i>

Tab. 1. Cechy modernizmu i postmodernizmu wg A. E. Clarke
(Źródło: opracowanie własne na podstawie A. E. Clarke 2005: xxiv)

Refleksja postmodernistyczna, wkraczając na obszary filozofii, estetyki, teologii, antropologii, socjologii i metodologii nauk, zrelatywizowała dotychczasowe schematy porządkujące wiedzę i wyjaśniające doświadczenia jednostek. Charakterystycznym rysem postmodernizmu jest idea dekonstrukcji (Derrida, 1994, s. 14), pociągająca za sobą krytyczny demontaż i radykalną rozbiórkę podstaw zachodniej metafizyki, a nawiązująca do Nietzscheańskiej destrukcji tradycyjnych kategorii filozoficznych: prawdy, podmiotu i zasady przyczynowości. Prawda staje się nieuchwytna. Po postmodernistycznym zwrocie nie może być już postrzegana jako ponadczasowa, abstrakcyjna kategoria wywodzona z logicznych rozważań, a staje się zjawiskiem zanurzonym w strumieniu rzeczywistości społecznej regulowanej stosunkami siły i władzy (Foucault, 1969). Odkrycie, że kryteria prawdy i fałszu, słuszności i niesłuszności, piękna i brzydoty mogą być wyznaczone przez monopol grupy dominującej (Foucault), sprowadza całą sferę wartości do społecznej konstrukcji, artykułującej specyficzne stosunki władzy i wiedzy. Koniec wiary w „jedną prawdę” zamykający epokę „wielkich narracji”, narzuca zasadniczą zmianę założeń ontologicznych oraz epistemologicznych podstaw postrzegania rzeczywistości. Zmienia się także status podmiotu poznającego. Prawda, wiedza, wartości postrzegane są jako społeczne konstrukty, których znaczenie uzależnione jest od ich „odczytania” w określonym kontekście.

Konsekwencją dystansowania się postmodernizmu do wszelkich „metakryteriów” i odrzucenia możliwości stosowania „reguły reguł”, jest z jednej strony, podważenie wizji dotychczasowego „filozoficznego projektu cywilizacyjnego” (Lyotard, 1997), ale z drugiej, uznanie heterogeniczności rozmaitych „głosów” w dyskursie i akceptacja dyskursywnego charakteru rzeczywistości społecznej w ogóle.ⁱⁱ Oznacza to, że po postmodernistycznym zwrocie nie można już uprawiać nauki tak jak dotychczas, ponieważ immanentną częścią naukowej aktywności stało się przekonanie o prowizoryczności naukowych konstrukcji i o konieczności ich ciągłego „zabezpieczania” poprzez rozwijanie epistemologicznej i metodologicznej samoświadomości.

Z tego punktu widzenia Adele E. Clarke dokonuje ostrej krytyki klasycznej teorii ugruntowanej.ⁱⁱⁱ Zarzuca jej „oporność” (*recalcitrance*) w wielu dziedzinach i bezlitośnie wytyka jej wady (Clarke, 2005: 11-18). Oporność klasycznej teorii ugruntowanej widzi autorka przede wszystkim w:

1. BRAKU POGLĘBIONEJ REFLEKSJI NA TEMAT SAMEGO PROCESU BADAWCZEGO;
2. NADMIERNYCH UPROSZCZENIACH – NACISKU NA TO, CO WSPÓLNE I SZUKANIU SPÓJNOŚCI NA SIŁĘ;
3. NADMIERNYCH UPROSZCZENIACH – KONCENTROWANIU SIĘ RACZEJ NA POJEDYNCZYM NIŻ NA WIELU WSPÓLISTNIEJĄCYH PROCESACH SPOŁECZNYCH;
4. INTERPRETOWANIU ZRÓŻNICOWANIA DANYCH W KATEGORIACH „PRZYPADKÓW NEGATYWNYCH”
5. SZUKANIU „CZYSTOŚCI” W TEORII UGRUNTOWANEJ.

Tradycyjna teoria ugruntowana zostaje przez autorkę świadomie i z rozmysłem: rozebrana na części (zdekonstruowana), uzupełniona ekologiczną metaforą teorii społecznych światów/ aren, uzupełniona kartograficzną analizą elementów kluczowych alternatywnych wobec podstawowego procesu społecznego (*basic social process*) i koncentracją na gęstej złożoności szeroko zarysowanej i wewnętrznie skomplikowanej sytuacji badania.

TRADYCYJNA POZYTYWISTYCZNA TEORIA UGRUNTOWANA	POSTMODERNISTYCZNE KONSTRUKTYWISTYCZNE UGRUNTOWANE TEORETYZOWANIE
*** Wszystkie te warunki mają być przyjęte, a spełnione tylko w nielicznych przypadkach (nigdy we wszystkich)	*** Wszystkie te warunki mają być przyjęte i zastosowane – o ile pozwolą na to dane.
Pozytywistyczna/ realistyczna	Konstruktivistyczne/ relatywistyczne
Dualizm podmiotu i przedmiotu	Ciągłość przedmiotu i podmiotu
Odkrywanie/ znajdowanie (<i>discovering/finding</i>)	Konstruowanie/ tworzenie (<i>constructing/making</i>)
Korespondencyjna teoria prawdy	Konstruktivistyczna teoria wytwarzania wiedzy
Naiwna obiektywność	Nieszkodliwy subiektywizm/ refleksyjność
Nadmierne ujednoczenie (<i>over</i>) <i>homogenization</i> ; nadmierne generalizacje (<i>over</i>) <i>generalization</i>	Wielopozycyjne, heterogeniczne reprezentacje
Aprioryczne odrzucanie sprzeczności jako niemożliwych	Wprowadzanie sprzeczności do analizy i interpretacji
Uproszczenia – pożądane	Reprezentowana kompleksowość/ złożoność
Poszukiwanie konkluzywności	Zgoda na tymczasowość wniosków, „zgrzytliwość”, kłopotliwość
Dominuje głos badacza jako autorytetu/ eksperta	Wielogłos, wiele perspektyw, intensywność, refleksyjność
Falszywa/ przesadzona klarowność	Niejednoznaczność (<i>ambiguity</i>) przedstawienia
„Normalne” przeciętne + „Negatywne” przypadki	Różnice, przekrój zróżnicowania, odosobnione przypadki, pozycjonalność
Milcząco progresywna, linearna	Pełne wątpliwości, kłócące się z zasadami
Założenie normatywności	Założenie pozycjonalności
Metafora krzywej normalnej	Metafora kartografii
Cel: Odzwierciedlić to, co jest nakreślić, zarysować podstawowy proces społeczny (BSP) i teorię formalną	Cel: Skonstruować obraz tego, co jest procesy, pojęcia uczulające, wykonać sytuacyjną analizę i teoretyzować

Tab. 2. Od Tradycyjnej do postmodernistycznej orientacji w teorii ugruntowanej.

Źródło: Clarke 2005, s. 32

Swoje podejście, w odróżnieniu od „tradycyjnej pozytywistycznej teorii ugruntowanej” (*traditional/ positivist grounded theory*), nazywa autorka „postmodernistycznym konstruktywistycznym ugruntowanym teoretyzowaniem” (*postmodern/ constructivist grounded theorizing*) – nawiązując tym samym procesualnego charakteru prowadzonych badań i analiz oraz podkreślając, że istotą działań badacza i analityka jest teoretyzowanie właśnie (por. tab. 2).

Autorka stawia tutaj wyraźną opozycję między pozytywistami a konstruktywistami. Pozytywistów krytykuje przede wszystkim za to, że: zaprzeczają społecznej genezie wszelkich kategorii pojęciowych; odrzucają socjologię wiedzy i teorię językowej nieoznaczoności (*theory of linguistic indeterminacy*), leżącą u podstaw postmodernistycznych inspiracji. Po drugie, sprzeciwia się płytkim podsumowaniom, którym brak pogłębionej analizy i uwagi dla roli historii i kontekstu. Trzecie ostrze krytyki odnosi się do załamania się optymizmu modernistycznych

projektów i wiary w ludzki rozwój i postęp (Jenkins, 1997: 5). Zdaniem autorki, po postmodernistycznym zwrocie badania nie są niemożliwe, ale po prostu inne (Clarke, 2005: xxvii).

Od klasycznej teorii ugruntowanej, analizę sytuacyjną odróżnia przede wszystkim: (1) podejście do gromadzonych przez badacza danych i przypisywany im status w procesie analizy, (2) stosunek do „czynników pozaludzkich” (*non-human object/ actants*), (3) ogólne wyobrażenie o celach i użyteczności procedur analitycznych teorii ugruntowanej.

W opisach klasycznej teorii ugruntowanej Barney B. Glaser posługuje się określeniem „*all is data*” (Glaser, Holton, 2004, § 3.3) co oznacza, że potencjalnie wszystko może stanowić dane, a rola badacza polega na gromadzeniu, utrwalaniu i „pobieraniu” danych do badania. Glaser nie wyklucza żadnych danych ani z powodu tego że są „subiektywne” lub „oczywiste”, ani z powodu tego, że są „konstruowane”, czym przyznaje, że pewne dane są rzeczywiście „konstruowane” przez badacza, ale przyjmuje także, że istnieją dane obiektywne, „czyste” (*pure*), które badacz po prostu odnajduje lub napotyka w badanej rzeczywistości. Refleksja Glasera na temat roli badacza w konstruowaniu danych zamyka się w stwierdzeniu, że „wszyscy tkwimy (*stuck*) w „ludzkich” sposobach widzenia tego, co się dzieje i w mglistych pojęciach i opisach na ten temat”; zawsze będziemy mieć do czynienia z „percepcją percepcji” w miarę jak wznosimy pojęciowy i konceptualny poziom naszej analizy, ale właśnie temu służą procedury teorii ugruntowanej, aby systematycznie wyostrzać wygenerowane pojęcia (j.w.).

Clarke z kolei zwraca uwagę na to, że danymi stają się jedynie te elementy rzeczywistości, które zostały spostrzeżone przez badacza i włączone przez niego do analizy. Dane są tu widziane jako konstruowane w procesie badawczym i na jego użytek. Nie istnieje jakakolwiek „przestrzeń zewnętrzną” pozostająca poza konstrukcją (Berger, Luckmann 1966; Blumer 1958), z której dane się „dobiera”, a wszelkie znaczenia są konstruowane i rekonstruowane przez podmioty poznające.

Kolejna różnica dotyczy stosunku do czynników „pozaludzkich”. Klasyczna teoria ugruntowana nie przewiduje brania ich pod uwagę w badaniu. *Non-human actants/ objects* – nie są w ogóle dostrzegane przez badaczy, ani włączane do analizy. W podejściu Clarke natomiast czynnikom i oddziaływaniom pozaludzkim poświęca się szczególną uwagę i uznaje za pełnoprawne elementy badanego kontekstu, oddziałujące w badanej sytuacji i przez to będące częścią budowanego wyjaśnienia.

O ile podejście tradycyjnej teorii ugruntowanej zmierza do stworzenia abstrahującej od lokalnych kontekstów (czasu, miejsca, ludzi) ahistorycznej, akulturowej, transcendentnej teorii pojęciowej, o tyle ugruntowane teoretyzowanie konkretyzuje się raczej w prowadzeniu analizy z dużą samoświadomością badacza odnośnie konstruowanego przez siebie obrazu i tworzonego wyjaśnienia. Badacz nie abstrahuje od cech badanej sytuacji, obserwuje swój przedmiot „zanurzony” w lokalnych kontekstach, a sama teoria ugruntowana interesuje go jako elastyczna strategia heurystyczna, narzędzie do zrozumienia świata empirycznego. Polem refleksji Clarke nie jest efekt końcowy procesu badawczego w postaci oczyszczonej z lokalnych uwikłań teorii, ale raczej namysł nad samą drogą, która do niego prowadzi, a którą ona sama nazywa „ugruntowanym teoretyzowaniem”.

Cele analizy sytuacyjnej

Analiza sytuacyjna ma rozwijać konstruktywistyczny sposób rozumienia teorii ugruntowanej. Jak pisze Adele E. Clarke: **celem badania jest zrozumienie złożoności i heterogeniczności indywidualnych i kolektywnych sytuacji, dyskursów i interpretacji sytuacji** (Clarke, 2005: xxv).

Większość współczesnych ruchów metodologicznych, takich jak: autoetnografia, interpretatywna etnografia, analiza biograficzna, interpretatywna fenomenologia, rozliczne formy analizy narracyjnej oraz badania feministyczne, koncentruje się wokół badań, w których „głos” jednostki i jego reprezentacje stanowią istotę badania i sedno stawianych problemów badawczych. Autorka sama deklaruje się jako szczerze zaangażowana w analizy, których centrum jest podmiot (*individual-centered materials*), ale swój wkład widzi raczej w tym, aby wprowadzić do analizy „pełną sytuację badania”. Swoją misję postrzega jako zgodną z ideą Denzinowskiej (Denzin, 1989: 66-82) „sytuacyjnej interpretacji” (*situating interpretation*), w której celem jest uchwycenie pełnej sytuacji badania (*the full situation of inquiry*, Clarke, 2005: xxviii).

Zdaniem autorki potrzebna jest taka metoda, która wykraczając poza poznający i podejmujący decyzje „podmiot”, odsyłałaby analizę do najwyraźniej rysujących się w sytuacji badania dyskursów (Clarke, 2005: xxx). Dodatkowo jako ostateczny cel wprowadzanego przez siebie sposobu analizy widzi autorka generowanie pojęć uczulających (*sensitizing concepts*) i teoretyczne integrowanie danych odbywające się w kierunku prowokacyjnego acz prowizorycznego analitycznego i ugruntowanego teoretyzowania, które widziane jest jako proces analizy raczej, niż tworzenia i rozwijania teorii formalnej.

Clarke proponuje metodę, która **kieruje uwagę na złożoność sytuacji** i próbuje ją wyjaśnić. Zmierza do conceptualnego pokrycia badanego obszaru i raczej do odstąpienia całej złożoności sytuacji niż do budowania jej uproszczonego obrazu. Analiza ma naświetlać i objaśniać zarówno procesy zmian jak i stałe wzorce i trwałość w badanej sytuacji. Badacz powinien próbować „rozsupłać” pojawiające się w niej czynniki i pozycje na tyle, aby wyjaśnić sprzeczności, ambiwalencję i braki powiązań (Clarke, 2005: xxix). Metody badań mają umożliwiać i zachęcać analityka do naświetlenia poprzednio marginalizowanych i nielegitymizowanych perspektyw wiedzy o życiu społecznym. Autorka podkreśla konieczność obmyślenia (*framing*) systematycznych i elastycznych metod i narzędzi badawczych (*means of research*) ułatwiających wielo-stanowiskowe badania (*multisite research*), obejmujące badane obszary z różnych perspektyw: analizy treści, analizę dyskursów, tekstowych, wizualnych, archiwalnych historycznych materiałów i dokumentów, etnografię z użyciem wywiadów i technik obserwacyjnych, transkrypcji not terenowych – aby pełniej oddać złożoność sytuacji badania.

Nawiązując do Clifforda Geertz’a (1973), który zaleca „gęsty opis” (*thick descriptions*), Adele E. Clarke proponuje „gęstą analizę”^{iv} (*thick analyses* – Fosket, 2002, cyt. za: Clarke 2005: xxiii) jako wynik zastosowania tzw. „map sytuacyjnych”, czyli prowadzenie analizy danych poprzez konstruowanie „kartograficznych” diagramów, zawierających trzy główne wymiary:

1. wymiar ludzkich (*human*), materialnych (*nonhuman*) oraz dyskursywnych elementów sytuacji;
2. wymiar społecznych światów i aren;
3. wymiar pozycji zajmowanych przez podmioty w dyskursach lub kontrowersyjnych dyskusjach.

